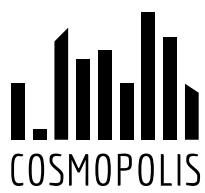

ČERNÁ *kapradina*

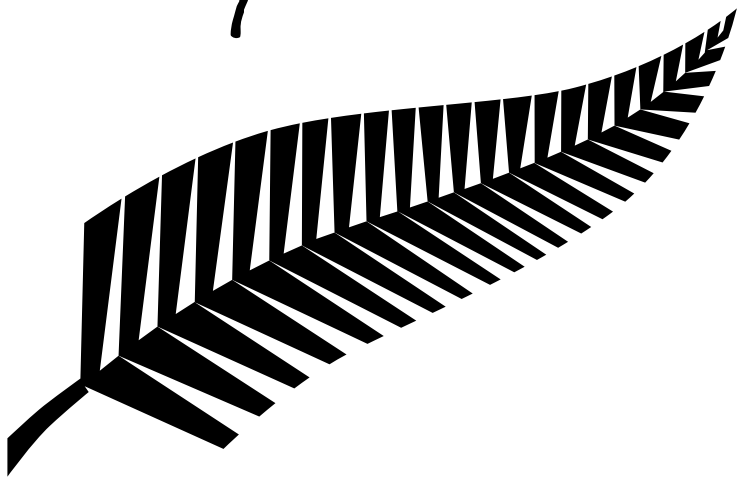

Hřiště lásky
Nová generace

M. K. Hardy

Černá kapradina

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

ČERNÁ KAPRADINA

Text © M. K. Hardy, 2026

Cover © Zuzi Maat, 2026

© Grada Publishing, a. s., 2026

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy a korektury Julie Gonzálezová

Grafický návrh obálky a sazba Zuzana Valková

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s. pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2026
jako svou 10 665. publikaci

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

Tisk THB

ISBN 978-80-271-8587-0 (ePub)

ISBN 978-80-271-8586-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-2548-7 (print)

*Mé rodině.
Děkuji, že jste vždy mou oporou.*

Milí čtenáři,

než začnete číst, ráda bych vám řekla pár slov: Vím, že reálný svět nefunguje vždy tak, jak ho v knihách my autoři předkládáme. Někdy je však hezké snít... a právě to je ten důvod, proč si vytváříme světy jiné. Můžeme psát zdánlivou realitu, ale, drazí čtenáři, nikdy nezapomínejte na to, že i romantické knihy jsou smyšlené. V této knize je svět přizpůsobený příběhu, bez hranic a omezení. Zkrátka jsem si vzala to, co se mi hodilo, a naopak to, co by příběh jen zpomalilo, jsem jednoduše vypustila. Tak se se mnou pojďte zasnít a užít si osudy hlavních hrdinů tak, jak jsem si je při psaní užívala já.

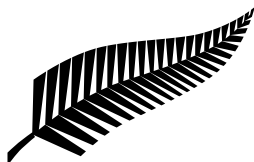
Poděkování

Stejně jako na každé mé předchozí knize pracovala i na této spousta lidí – od betačtenářů přes grafiky až po redakci. Všem jim samozřejmě patří můj upřímný dík.

Tentokrát bych ale nejraději poděkovala své rodině. Je neuvěřitelné, že je můj muž i po všech těch letech stále ochotný poslouchat všechny mé nápady a společně se mnou nad nimi přemýšlet. Děkuju dětem, které si s nadšením prohlížíjí moje knihy a hledají na obálkách mou fotografii. Děkuju sourozencům, kteří mou tvorbu podporují a propagují, kdykoli mohou. A děkuju rodičům, kteří vytvořili domov, ve kterém jsem mohla vyrůstat a plnit si své sny.

Mám vás všechny moc ráda. Děkuji, že jste mou oporou.

Prolog

Nakrájet zeleninu pro pět dospělých a dvě děcka by nebyl vůbec problém. Ovšem vychytat nesmradlavou zeleninu a sýr pro Lily, která teď ležela v jednom z našich lehátek, to bude oříšek. Dle jejích slov se cítila jako velryba plácající se na souši, jenže tomuhle jejímu vtípku jsem se troufla zasmát jen já. Alex ji neustále ujišťoval, jak je úžasná, a Jack si určitě dobře pamatoval na to, jak jsem ho sprdla já, když si ze mě dělal v těhotenství legraci.

Mně například smrdělo naprosto všechno. Vykoukla jsem z kuchyňského okna ven a prohlédla si viditelně unavenou blondýnku v osmém měsíci. Stříbřité vlasy jí poletovaly ze strany na stranu, jak se nemotorně pokoušela dostat do setrvačnosti, ze které by se se svým pupkem dokázala zvednout na nohy. Soucítila jsem s ní, ale stejně jsem se chtěla do dlaně, jíž jsem si zakrývala ústa, aby mě nebylo slyšet.

„Moc se nesměj, vypadalas úplně stejně. Jen krásnější.“ Kolem pasu se mi omotaly silné paže mého úžasného manžela. Ani jsem si neuvědomila, že jsem ho poslala jen pro další rajčata do skleníku.

„Vůbec mi nevadí, že už to mám za sebou.“ Ve chvíli, kdy se k Lily přihnal Alek a pomáhal jí na nohy, jsem odložila nůž a oto-

čila se na Jacka. Hned nato jsem ho od sebe odstrčila. „Tak moment! Já myslela, že k prvním narozeninám dostává dárky jenom dítě,“ prohlédla jsem si jeho zbrusu nové tričko.

„Tohle mi koupil Alek,“ zašklebil se Jack a nastavil mi záda. „Myslíš si, že to budu moct nosit až do smrti, nebo by to bylo nevhodný?“ Chtěl se otočit, ale zadržela jsem ho.

„Počkej, nevrť se. Ještě jsem si to nestihla přečíst.“ Přidržela jsem si oběma rukama jeho triko po stranách, abych viděla na každé písmeno.

PRAVIDLA PRO RANDĚNÍ S MOU DCEROU:

1. Nikdy tě nebudu mít rád.
2. Pokud jí ublížíš, já ublížím tobě.
3. Najmi si právníka.
4. Byla, je a vždycky bude mojí princeznou.
5. Cokoliv jí uděláš, udělám já tobě.
6. Měj práci.
7. Pamatuj, že jsem všude.
8. Má se vracet domů o půl hodiny dřív.

„Moc krásný, Jacku, vážně,“ chechtala jsem se a představila si ho jako osmdesátiletého staříka o holi, kterého naše dcera doprovází na vyšetření prostaty. Nevím, proč mi v hlavě vyskočilo zrovna tohle! „Vezmi prosím tenhle tác.“ Strčila jsem mu do ruky podnos s ovocem a sama vyšla za ostatními se zeleninou. Lily se tvářila, jako kdyby alespoň týden nejedla, ale většina věcí jí příšerně smrděla. Já v tomhle stádiu už měla spíš chutě než nechutenství. Každý to má jinak.

„Nemohli byste si tu mrňavou ďáblici na chvíli odnést někam jinam?“ Deryl přistoupil ke stolu, zakousl se do okurky a vrhl po nás dvou trochu zoufalý pohled.

„Něco provedla?“ Byl jí jeden rok. Co asi tak mohlo udělat roční dítě? Jasně, byla maličko hyperaktivní, ale upřímně, s geny po mně a Jackovi se tomu ani trochu nedivím.

„Moje žena mě straší, že si pořídíme další mimino!“ zafuněl a Jack ho bez špetky strídmosti udeřil dlaní do zad. „Upřímnou soustrast.“ Kdybych nevěděla, že naši malou k zbláznění zbožňuje, nejspíš bych si to vzala osobně.

„Tak jí řekni, že už jich má dost odrostlých, ale může se občas stavit u nás, abychom mohli s Jackem třeba na procházku. Nebo do kina. Ty jo, třeba bysme mohli i na večeři!“ Sledovala jsem toho obřího chlapa naprosto zbožně. Všimla jsem si totiž jeho rozzářeného pohledu, když si představil, že máme taky chvíli jen sami pro sebe. Deryl mé poznámky okamžitě odešel přetlumočit.

Dívala jsem se za ním. Jeho paní držela Nathalií za ruce a snažila se ji jistit, aby nežuchla. Sotva se naučila postavit, nejradši by se rozběhla. Bylo úplně jedno kam, prostě nevydržela chvíli na jednom místě. Předpokládala jsem, že jí vše skutečně řekl, protože vzhledla, vyprostila jednu ruku ze sevření našeho malého divocha a se zdviženým palcem se na nás usmála.

„Ne, že ji budete moc úkolovat. Taky budeme určitě potřebovat pomocť,“ zabručel Alek za našimi zády.

„Ještě se nám ani nenarodil, a už víš, že budeme potřebovat pomocť?“ dobírala si ho Lily, ale z jejích očí bylo jasné, že zas takový vtíp to nebyl. No jistě, bodejť taky jo. Kdo řekne svojí těhotný ženě, že bude potřebovat pomocť ještě dřív, než to všechno přijde? Jsem si na dvě stě procent jistá, že to tak vůbec nemyslel, ale ženská s hormonama na horské dráze, oteklýma nohama a močákem k prasknutí to určitě pochopí tím nejhorším možným způsobem.

Jack mě nenápadně odtáhl od stolu s jídlem, abych mu pomohla u grilu. *Dobrá strategie, láska, vážně jo.* Musím se přiznat, že než se Nathalií narodila, měla jsem celkem hrůzu z toho, jak

všechno zvládneme. Polovina národa Jacka nenáviděla, on byl naprosto zničený tím, že ho považovali za zrádce a tak dále. Šílená doba pro miminko.

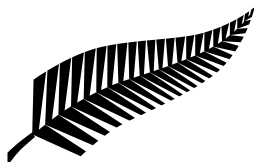
K mému údivu vše nabralo obrat k lepšímu po tiskové konferenci jeho bývalého trenéra, Aleka a Carla, který ho nahradil na postu kapitána týmu. Od té doby se k němu hlásili naprosto všichni jeho známí. Překvapilo mě, že po té konferenci hned začali Jacka zvat na každý zápas. Postupem času se dav zklidnil a vůbec nejvíc nás zachránila právě naše dcera.

Jack si zrušil veškeré sociální sítě a požádal mě, abych nesdílela žádné fotografie Nathalií. Určitá část našeho společenského života se kompletně změnila. Žádné informace, žádné fotky ani rozhovory. Odmítali jsme světu naši malou holčičku ukazovat, a když už ji někdo vyfotil v krámě, vůbec jsme to nezjistili. Média u nás byla kompletně pasé až na seriózní zprávy v televizi. A přesně tak jsme se rozhodli vychovat i naši dceru.

Šílenství ohledně Jackova původu vzalo za své chvíli po porodu a začala se řešit malá. Krom pár keců, že mě zbouchl a neoženil se, lidé nic dalšího neprobírali. Naštěstí jsme se je naučili dobře ignorovat. Navíc svatba byla hned v pořadí. Nicméně články o tom, jak je maličká roztomilá, jak hezky roste, kdy začala chodit, přetloukly všechno ostatní. No dobře, čas od času jsem požádala Lily, aby mi ukázala nové číslo časopisu. Nechtěla jsem to Jackovi radši ani říkat.

Jednoho dne jsem se rozhodla změnit profilovou fotku, předtím, než jsem si zrušila sociální sítě úplně, zkrátka jsem se tou snědou kráskou s obříma hnědýma očima musela pochlubit. Každopádně ona fotka s malou Nathalií na břiše, kde se snaží kousnout do Jackova rugbyového míče, vzedmula vlnu nadšení. Novináři se začali dohadovat o tom, zda se narodila další hvězda a tak dále a tak dále. Konečně jsme z toho byli venku!

Jedna

NATHALIÍ

Proč? Proč mi to jenom dělá?

Už několikrát jsem Tery říkala, že jí to garde dělat nebudu! Nesnáším tohle postavení, ale když potřebuje pomoc, jasně že tu pro ni budu. Copak můžu za to, že si domluvila rande naslepo? S tím týpkem si píše už dva měsíce a dnes se měli úplně poprvé vidět.

Za tu dobu dálkového seznamování spolu měli nespočet videohovorů a vyměnili si několik fotek. Teprve před týdnem mimochodem. Taký ji ujistil, že neprovozuje sado maso. Myslím, že od té doby byla cokoliv, jen ne klidná.

„Proč mi něco takového píše? Přijde ti to normální?“ ptala se mě, když jsme kráčely na již zmíněnou schůzku. Procházely jsme městem a restaurace místa činu byla už skoro na dohled.

„Ne, nepřipadá.“ Tato zpráva vyprovokovala právě zmíněné garde, na kterém mermomocí trvala. Já vím, že nejsem žádná křehulka, ale vážně má dojem, že bych zmastila případného úchyláka? Nebyl by na to náhodou lepší nějaký chlap? „A přijde ti normální, že jste se hned vzápětí domluvili, že na vaše první rande půjdete ve čtyřech?“ odfrkla jsem si otráveně.

„Já tam prostě nemohla jít sama.“

To bych asi i pochopila. „Mohla jsem se tvářit nenápadně. V klidu bych seděla u jinýho stolu, dělala, že tě vůbec neznám, a užila si na tvůj účet výbornou večeří!“ Tohle byla moje původní představa garde dámy. Ne sedět přímo u nich a přičmrdovat. Co když se budou chtít hned ožušlávat? Ne, ne, měla jsem v plánu ji nenápadně zpovzdálí hlídat a kontrolovat, aby jí někdo nestrčil něco do pití. S tím jsem taky její naléhavou a dost neodbytnou žádost přijímala.

„Bude to fajn, uvidíš.“

Dělá si ze mě srandu? „Fajn?“ Zírala jsem na ni s vykulenýma očima. „Ty jdeš na rande s týpkem, o kterým tvrdíš, že je tvá spřízněná duše. Voláte si prakticky čtyřiaadvacet hodin denně, sedm dní v týdnu.“ Udělala jsem takovou malou rekapitulaci jejich vztahu. Teď přijde na řadu mé postavení. „Já jdu jako garde dáma! Už jen kvůli tomu tvému nápadu, který jsi mu pro mě z nepochopitelného důvodu musela sdělovat, budu vypadat jako totální kretén. Nehledě na to, že hned domluvil dvojité rande.“

„Nebude to tak zlý.“ Snaží se uklidnit mě, nebo sebe?

„Kdepak, ty si to určitě užiješ, zatímco já se budu chtít propadnout do země. A ani nezmiňuju, že to taky může bejt psychouš a bude tam jen proto, aby byli v přesile.“ A sakra, tohle jsem neměla říkat.

„Fakt myslíš?“ Zastavila se uprostřed chodníku. Samozřejmě že mě to napadlo. Proto je v záloze malej Jack.

„Nemyslím, jen jsem z toho taky nervózní. Nemám ráda, když mi někdo domlouvá rande, a už vůbec nejsem ráda za křena.“ Někdy zapomínám, že přímá můžu být jen na tréninku s holka-ma. S Tery hraju badminton a ona velmi často chápe věci víc doslovně, než by bylo nutné, což vůbec nevadí, ale musím si dávat pozor na načasování. Ovšem úplně upřímná a uvolněná můžu

být s jediným člověkem, a právě toho mám v záloze jako posilu. Dokonce si zařídil na tento večer volno. Ne že by toho měl moc na práci.

„Mně už se tam nechce,“ zavrtila Tery hlavou stále na místě a zdálo se, že se otočí na podpatku a odejde.

„Tak na to zapomeň. Dva měsíce mi tu básníš o panu dokonalem, nechala jsi AI, aby vytvořila vaše společné fotky, a teď z toho chceš vycouvat?“ Nebudu pak další měsíc poslouchat, jak lituje, že na rande nešla.

„Co když má holku?“

„Žádnou nemá.“ Ups, tohle jsem taky neměla říkat.

„Jak to můžeš vědět?“ vyhrkla ostře.

„Protože jsem si ho proklepla. Ještě než jsem měla jít jako přičmrdovač. Nechtěla jsem, abys s ním ztrácela čas.“ *Když už to tedy musíš vědět.* Jen jsem pokrčila rameny. Měla jsem o ni strach, no. Taková hodná holka, online seznamka je podle mě prostě moc nebezpečná.

„To je od tebe hrozně hezký.“ Ale ne, tenhle úsměv znám. Objeví se pokaždé, když je dojatá nějakým činem nebo oznámením. Následuje pevné objetí a pak pár slz, které si teď nemůže dovolit.

„Nerozbreč se, prosím tě, rozmažeš si řasenku.“ Ušklíbla jsem se a ona se nakvašeně zaksichtila. Jop, já vím, jak ji hodit do normálu. I ty slzy jí dokážu zarazit. „Tak si to jdeme užít.“ Postrčila jsem ji trochu dopředu, aby se rozpohybovala.

Asi tak dvě vteřiny mi trvalo, než jsem se odhodlala vstoupit za Tery do restaurace. Těch posledních tři sta metrů se mi vše rozleželo v hlavě a nechtěla jsem tam už vůbec. Ke své smůle jsem až příliš věrná kamarádka, tudíž mi nezbývalo než nasadit úsměv a kvůli ní se snažit, abych neudělala špatný dojem.

„Hele, támhle je,“ drkla do mě loktem. Rychle jsem se podívala směrem, kterým ukázala. Ten týpek musel celou dobu zírat

ke vchodu jako pominutej, protože mával od stolu a zvedal se, sotva jsme vešly. Díky tomu bylo na dálku snadné poznat, kdo je její vyvolený. Vypadal docela dobře i naživo: tmavovlasej borec v košili. Ale na fotkách, které mi ukazovala po jejich hovorech, vypadal trochu jinak, místo rozčuchu měl vlasy ulízlé dozadu, na nose brýle a v uchu sluchátko. Hned jak se pohnul trochu dopředu, zahlédla jsem za ním dalšího chlapíka. Ten byl pro změnu skoro úplně blond. A vypadal... malej.

„To si děláš srandu,“ zabručela jsem Tery do zad skrz zaťaté zuby.

„Co? Proč?“ podívala se, kam zírám já. Pak zadržela smích, aby svůj výstup nemusela vysvětlovat právě příchozímu donchuánovi.

„Ahoj, Terrr,“ pozdravil ji nadšeně. Tuhle přezdívkou jí dal prý hned ze začátku. Teď když jsem ji slyšela naživo, kousla jsem se zevnitř do tváře, abych se nepousmála. Vždyť to znělo, jako kdyby na ni vrčel. Nebylo možné si při tom nevšimnout francouzského akcentu. Ten týpek se sem jel před rokem podívat na dovolenou a pak se přestěhoval. Nedivím se, je to tu naprosto dokonalý. Kdo by se vracel dobrovolně do Evropy? I teta Lily se přestěhovala.

„Ahoj, Thierry.“ Aaaa, tak už si vzpomínám, jak se jmenuje. Možná jsem to vědět neměla. Je to jak název pro značku jednovrstvého hajzlpapíru. Utřete si tím zadek a s trochou štěstí se neprotrhne. Ovšem snaha Tery o správnou výslovnost jeho jména mě donutila držet jazyk za zuby. Na okamžik zvedla ruku do vzduchu a zalovila v kabelce. Okamžitě jsem následovala její příklad a během pár vteřin jsme si obě nasazovaly malé černé sluchátko do ucha. Musím uznat, že to byla vážně perfektní věc. Automatický překladač jazyka, rozpozná ho a s minimální prodlevou ihned začne překládat. Thierry neuměl anglicky, takže ho Tery používala na každý jejich hovor. Ujistila jsem se, že mi

sluchátko hezky drží, a hned nato kývla na Tery, aby věděla, že už může spustit.

„Tohle je moje kamarádka Nathalií.“ Jako správná diplomatka se natočila bokem, aby ani jednomu z nás nestranila.

„Ahoj, těší mě.“ Usmíval se jako měsíček na hnoji.

„Mě taky,“ oplátila jsem mu úsměv. Dovedl nás ke stolu a u toho dost nápadně pokukoval po Tery. Není divu. Je to krásná holka s laníma očima a nevinným výrazem. Štíhlá, vysportovaná, pevně zadek z těch výpadů, co pořád dělá na bendasu. I prsa má docela pěkný. Takovej ten typ holky, kterej všechny spolužačky na škole musej nenávidět. Vedle ní jsem si připadala jako mužatka.

„Rád bych vám představil svého přítele.“

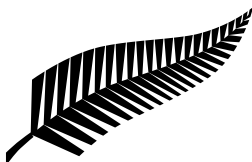
Ten klučina se postavil, přelétl pohledem Tery a potom mě. „Dámy, tohle je Pierre.“ *Co bych teď dala za Thierryho. Nesměj se! Hlavně se nesměj!* „Pierre, tyhle půvabné dámy jsou Tery a Nathalií.“

Francouzi, tak přehnaně okouzující. Na koho tím chtějí udělat dojem?

„Ale jdi ty,“ plácla Tery Thierryho do ramene. Aaaaah, takže asi na ni. Ok, to mi mohlo dojít. Tery má ráda komplimenty, to už jsem stihla za ty roky zjistit. Pierre se natáhl pro potřesení rukou s Tery a pak hned se mnou.

„Moc mě těší.“ Ačkoliv to říkal dost přesvědčivě, bohužel jsem mu nevěřila. Konkrétně kvůli pohledu, který mi věnoval. Snažila jsem se celou tu dobu mile usmívat, ale on si mě prohlédl od hlavy až k patě a vypadal, že vidí něco, co se mu příliš nezamlouvá. Co se podání ruky týče? Už nikdy víc!!!

Dva

NATHALÍ

Jak to jde? přišla mi zpráva od malýho Jacka. Rande trvalo dvě hodiny, chvíli jsme se procházeli po městě a pak to celé odpískali. K mému potěšení jsme si s Tery vzaly taxíka napůl a ti dva si šli po svých.

Už jsi někdy měl pocit, že ti něco chcíplo v dlani? S očima upřenýma na displej jsem odpovídala na zprávu. Za normální situace bych využila sluchátko a zavolala mu nebo namluvila zprávu, ale nechtěla jsem, aby byla Tery smutná.

Takže leklá ryba?

Usmála jsem se do telefonu, protože malej Jack přesně věděl, co jsem myslela. My dva jsme prostě na stejné vlně.

„Kdopak ti píše?“ zatrykovala Tery.

Ohlédla jsem se na ni a pozvedla obočí, jako kdyby mi snad někdy psal někdo jiný.

„Už zase?“ Stačilo pouze kývnout na to, abych zahlédla, jak se jí protáčí oči v sloup.

„Co máš za problém?“ Teď už jsem se mračila. Je to nejlepší kluk, jakýho znám. Vyrůstali jsme spolu a rozhodně nedovolím, aby ho kdokoli jakkoliv pomlouval.

„Bavíš se taky někdy s někým jiným?“

„Ne, proč? To je potřeba?“ zaksichtila jsem se. Nejspíš bych takhle ironicky odpovídat neměla. Otráveně našpulila rty a čekala na normální odpověď. No tak teda dobře. „S holkama z tréninku, tebou a rodinou.“ Tedy tou širší rodinou. Právěho strejdu mám jen jednoho, ale těch nepravých, s kterými se vídáme každý týden, je podstatně víc. Se čtyřmi z nich se setkávám fakt často a těch ostatních osm jen občas. Tery se ušklíbala, protože na to neměla co říct, což mi vyhovovalo.

Přesně, odpověděla jsem Prckovi.

Až tak hrozný to být nemohlo.

Jo, tak to by ses divil, kamaráde, chystala jsem se mu odepsat, když mě Tery znovu vytrhla svým hlasem od mobilu. „Jak se ti líbil Thierry?“

Chvilí jsem se na ni dívala, než jsem se rozhodla pro vhodnou variantu odpovědi. Ten týpek nebyl špatnej, choval se slušně, byl na ni hodnej, každou chvíli jí složil nějakou poklonu, zaplatil za nás večeři, a dokonce jí dal na rozloučení pusu na tvář. Vůbec na ni netlačil, a to se mi na něm líbilo. „Nebyl špatnej.“

„Takže se ti nelíbil,“ povzdechla si sklesle. Vždyť jsem řekla, že nebyl špatnej. Co na tom nepochopila?

„Já jen... umíš si představit, že s ním budeš?“

„Jasně, proč by ne?“

„Žije tu už rok, a když jsem se ho zeptala, jak mu jde angličtina, zmínil se, že nemá zájem se ji nějak zvlášť učit.“

„No a?“

„Dokážeš si představit, že celý život budeš chodit se sluchátkem? Že se ti vybijí sluchátko a ty se budeš muset se svým partnerem přestat bavit nebo se dorozumívat pantomimou jen proto, že nemá potřebu se přizpůsobit?“

„Třeba se naučím francouzsky,“ pokrčila rameny a tím mě rozesmála.

„Dobře, chápu, sluchátko ti nevádí,“ vzdala jsem svou snahu. Já si to osobně představit nedokázala.

„Fajn, něco na tom bude, ale teď je mi s ním vážně hezky. Takže jak se ti teda líbil?“

„Nebudu ti lhát, můj typ to rozhodně není. Každopádně mám dojem, že vy dva byste se k sobě hezky hodili,“ povzbudila jsem ji. Přesně tak jsem to viděla. Já nepotřebuju chlapa, kterej mi bude pomáhat do kabátu, otevírat mi dveře a skládat poklony každou chvíli. Od muže tak nějak očekávám respekt, lásku, podporu v čemkoliv, do čeho se vrhnu. Prostě aby mě poháněl dopředu, abych díky němu byla lepší... abych s ním byla lepší.

„Vid', že jo?“ Někdy jsem si nebyla jistá, jestli jí na takovou otázku odpovídat. Právě jsem to snad řekla, no ne? „A kdo je tvůj typ, Nathy?“

„Asi někdo trochu víc... mužný.“ Vážně jsem se snažila vymyslet synonymum, kterým bych muže z jejího rande nenazvala zženštilým. Nebyl vůbec temperamentní ani dominantní, naopak byl takový... asi bych si ho dala k večeři.

Bylo vidět, že nad mými slovy uvažuje, ale pravděpodobně jí to ještě úplně nedošlo, takže jsem rychle spustila dál: „Chtěla bych, aby měl podobný smysl pro humor. Taky by bylo fajn, kdyby byl upřímněj a sám sebou. Mám ráda temperament.“

„Myslíš si, že nebyl sám sebou?“

Ale ne, to jsem řekla špatně. „Nikdo není na prvním rande sám sebou, Této. I ty ses zubila, jako kdybys nebyla schopná přestat. Nemáš křeče, mimochodem?“ Ušklíbla jsem se. Měla štěstí, že se jí po večeři nic nezaseklo mezi zuby, protože by si toho jednoznačně všiml. A lidé u okolních stolů nejspíš taky.

„Bylo to tak vidět?“ Sklesle si opřela hlavu o opěrkou. Displej mobilu už mi zhasl, takže jsem si v tom přitmě mohla dovolit protočit oči v sloup.

„Všimla jsem si toho jen já, protože tě znám. Věř mi, že pro něj jsi naprosto úžasná, oslnivá a rozkošná. Nepochybuju o tom, že z tebe byl paf. Jen se příště tolik nepřetvařuj, abys mu toho mezi kolem pusy nenamazala moc.“ Vzhledem k tomu, jak se na ni díval, jsem nebyla na pochybách. Komu by se taky nelíbila? Je nádherná. Ne takový svalovec jako já.

„Doufám, že máš pravdu.“ Někdy na mě těch jejích pochyb bylo trochu příliš. Jak někdo jako ona může mít tak nízké sebevědomí, to mi hlava nebere.

Uvítala jsem, že taxík zastavil před jejím bytem. Vystoupily jsme společně, nechtěla jsem se domů táhnout s cizím týpkem v autě. Přesně z toho důvodu jsem na záchodcích restaurace napsala Jackovi, aby mě vyzvedl u ní.

Naši se odstěhovali za město ještě před tím, než jsem se narodila. Já teď bydlím s Jackem, ale pravidelně jezdíme k rodičům. Žijí u lesa v domku se zahradou jako kráva. Sekání trvalo věčnost, než se táta rozhodl koupit robotickou sekačku. Nechápu, proč to neudělal už dávno. Každopádně si dal na výběru dost záležet, je nádherně žlutá. Taková včelička, co lítá po našem trávníku.

„Nathy, já netušila, že u nás dnes budeš spát,“ podívala se na mě Tery trochu nešťastně, když taxík odjel.

„Nebudu, neboj, mám odvoz. Nechci jezdit s cizím chlapem k našim do zapadákova.“ Dobře, nebyla bych fér, kdybych tvrdila, že je to úplný zapadákov. Ale centrum to taky nebylo.

„Nat!“ ozval se mužský hlas kus za námi. Otočila jsem se, abych zahlédla vysokého blondáka, který na mě mával.

„Jack? Můžeš mi říct, o čem se pořád bavíte, že vás to ještě nepřešlo?“

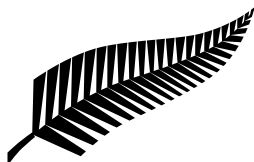
„Úplně o všem. Měla bys s ním někdy zkusit taky promluvit, je to fakt fajn kluk, abys věděla.“ Uvítala bych, kdyby mí dva nejlepší přátelé našli společnou řeč a mohli bychom trávit trochu víc času ve třech. Oba dva jsou strašně fajn, ale z nějakého důvodu si nesedí.

„Ne díky. Posledně jsi mi říkala, že mluvil o oční bulvě... málem jsem se pozvracela, vzpomínáš?“

Tohle téma bylo neskutečně zajímavý. „Náhodou to bylo skvělý. Věděla jsi, že se ti zornička může zvětšit až sedmkrát?“ Pořád jsem to nemohla pochopit. Hned po jeho vyprávění jsem zamířila do koupelny, postavila se před zrcadlo a zkoumala své oči. Bohužel jsou tak tmavé, že je v nich zornice blbě vidět. Obzvlášť potmě.

„Moc hezký. Tak si to užijte. A děkuju, žes mi dělala garde, Nathy.“ Pevně mě objala a zamířila k sobě do bytu. Muselo být neskutečně vzrušující žít mimo domov, tady v Aucklandu, když pocházela z Austrálie. Studovala tu vysokou a hrála badminton. Bydlela s jednou spolužačkou jménem Michelle a celkově to muselo být skvělý. Já se odstěhovala jen z rodného domu a na vysokou jsem stejně nešla.

Tri'

NATHALIÍ

„Tak jak to šlo?“ ptal se mě Jack, když jsem nastoupila do auta.

„Příšernýýýý,“ vydechla jsem a opřela hlavu do opěrky. „Jako s Tery to bylo super, jenže ti kluci... To byla jedna velká tragédie. Ten její byl Frantík jako vyšitej, chrochtal, a ještě jí olizoval ruku. Ten druhej...“ Na chvíli jsem se odmlčela a začala se cítit trochu blbě. „Sakra, zapomněla jsem, jak se jmenoval.“ Přesně proto jsem se cítila tak hloupě. „Zkrátka byl šílenej. Už jen z podání ruky jsem měla dojem, že to nemá vůbec smysl zkoušet.“

„Tak proč jste šli na dvojitý rande? Mohlas přece sedět jinde, ne?“

No neříkala jsem to snad? „Přesně!“ rozhodila jsem rukama. Konečně zase někdo, kdo mě chápe. Cítila jsem se špatně, že ačkoliv jsem se kvůli Tery vážně snažila a říkala, že to bylo dobré, teď jsem si konečně oddechla, že jsem pryč. Zážitek to rozhodně byl, ne úplně nejlepší, ale kdyby mě potřebovala znovu? Stejně půjdu.

„Jak ses měl ty?“ odvedla jsem pozornost od jednoho z nejhorších dvojitých rande, jaké svět zažil.

„Dneska to bylo v práci dost trapný. Přišla nějaká ženská, zrovna jsem seděl za recepcí, protože si Clary potřebovala odskočit. Přivítal jsem ji a poslal sednout.“ To nezní zase tak strašně.

„A?“ Čekala jsem, kdy přijde ten trapas.

„Přečetla si moji jmenovku a hned to začalo.“ *Ale nééé, takhle to má chudák vždycky.* Nasadil nadšený výraz a změnil výšku hlasu, aby to znělo věrohodně. „Vy jste Kelly? Ten Kelly? Je váš otec Alexander Kelly? Seženete mi podpis? Váš bratr hraje taky, že? Seženete mi, prosím, i jeho podpis?“ Začal ze sebe sypat otázky, které mu ta bláznivá fanyнка položila.

„To mě mrzí,“ poplácala jsem ho po stehně. Věděla jsem, že nemá rád pozornost. Už odmalička ho nahání kupa lidí a pořád po něm chce informace o tátovi, taky jeho autogram a já nevím, co všechno. Taky by mi bylo nepříjemný, kdyby někdo zjistil, jak se jmenuju, a hned se mě začal ptát, jaké je to být dítětem nejlepšího hráče světa.

Mně se to teda bohužel taky stává, ale naštěstí ne moc. Je to jen díky tomu, že tatka s mamkou nepodporují noviny, internet a tak celkově nesnášejí pozornost. Řekla bych, že média dokázali perfektně odradit během mého dětství, proto nás tolik lidí neoslovuje.

„Co nadělám, že?“ povzdechl si a zajel do obří brány. Měli jsme domluvený, že dneska přespím u nich, abychom se zítra mohli hned zrána koupat v bazénu. Taky jsme měli jít společně běhat.

„Jackie? Už jsi doma?“ zavolala do chodby teta Lily. Nechala jsem jejího synátora za sebou a šla se s ní pozdravit jako první.

„Ahoj, teto,“ houkla jsem už ode dveří, aby poznala, že jsem to já.

„Nathalií, to je fajn, že jsi tady,“ mávla směrem ke vchodu. Došla jsem přímo k ní a nechala se políbit na tvář. Na to, že sem chodím minimálně jednou týdně, se vždycky vítáme, jako kdyby to bylo po dlouhé době. Je příjemný mít takovou velkou rodinu, která vás má vážně ráda.

„Přespala bych, nevadí?“ zeptala jsem se slušně, i když to nebylo třeba.

„Vůbec se neptej,“ pohladila mě po vlasech a odešla zpět do kuchyně. „V lednici zbylo něco z večeře. Dáte si?“ No výborně. Konečně pořádný jídlo.

„Moc ráda,“ posadila jsem se na barovou židli a rozhlédla se po místnosti. Nikdy mě to tu nepřestane fascinovat. Už jsem zvyklá, ale pořád je to neuvěřitelný. Dům je komplet bíle vymalovaný a mají černou kuchyňskou linku se světlou mramorovou deskou. Na zdi visí černobílé rodinné fotky a pár pětidílných obrazů černobílých zvířat v chodbě po stranách. Vždycky jsem chtěla vědět, jak vlastně teta přesně vidí.

Já byla jen zvědavá, malej Jack byl posedlej. Právě proto studoval medicínu. Doufal, že by mohl mamce nějak pomoci. Taký se bál, že by to mohl mít on nebo jeho brácha. Naštěstí se to dál nezdědilo. Jack nosí brýle a Oliver nemá žádnou oční vadu.

„Nebylas náhodou teď na večeři?“ podotkl vedle mě Jack, který nám nalil džus a posadil se po mé pravici.

„Mělas rande? Jaký byl?“ zajímala se teta okamžitě. Pokaždé když má pocit, že přijde ženské téma, je do rozhovoru celá zhařává. Není se co divit, když má barák narvaný testosteronem. Tři chlapi... to musí být síla. Ve mně nejspíš vidí slečnu, se kterou se můžou tyhle věci probírat. Problém je ten, že i kdybych podědila být jen nepatrný zájem o módu či drby po mamce, která se taky nechová jako žádná dámička, tak tatkovy geny vše přetlučou.

„Strašnej. Vážně byl strašnej. A to jídlo bylo předražej. V životě jsem nesnědla tak málo za tolik peněz,“ postěžovala jsem si a teta se otočila s plným talířem klobásek a sendvičem. Zbožňuju, když udělá anglickou snídani k večeři. My doma klobásky takhle nejíme.

„Musíš si vybrat pořádnýho chlapa, co tě vezme na pořádnou večeři. Na snoby se vykašli,“ poučila mě. Chtěla jsem ji opravit, protože bych o něm neřekla, že byl úplně snob. To by bylo trochu

nefér tvrzení, ale sympaták to rozhodně nebyl. Stejně je zajímavý, že naše rodiny si na finance stěžovat rozhodně nemohou, a přesto nemám pocit, že bychom se nějak chlubili nebo si dopřávali předražená jídla. Nicméně myšlenky mi přerušil jiný hlas z chodby.

„Natka byla na rande? To musela být sranda.“ Až pak jsem si všimla, že nám do zad přišel Jackův o šest let mladší brácha Oliver. Před měsícem oslavil osmnáctiny. „Ahoj,“ objal mě zezadu kolem ramen a vtiskl mi polibek na tvář. Ruka mi automaticky vylétla do vzduchu a chytila ho za předloktí.

„Olíku, ráda tě vidím,“ přivítala jsem ho, jak se sluší a patří. Zнала jsem ho odmalička, pro mě byl jako brácha, stejně jako Jack. Zbožňovala jsem ho a rozhodně jsem na něj nedala dopustit.

„Já tebe taky. Kdybych nečekal návštěvu, určitě bych si poslechl celý vyprávění.“ Odlepil se ode mě a v tu chvíli zazvonil zvonek.

„Koho čekáš?“ ozval se Jack a strčil si do pusy klobásu.

„Přijde sem Gloria,“ pronesl to tak tiše, až se mi to nelíbilo. Je mu osmnáct, proč by se měl stydět, že mu přijde návštěva? Každý tady ví, jak se dělají děti, a jsem si jistá, že od strejdy dostal školení ohledně bezpečnosti. Vím to proto, že mi o *mužském rozhovoru* vyprávěl malej Jack. Lámala jsem se smíchy, když mi popisoval všechno, co mu strejda říkal... a jak u toho byl nespůj. Mrzelo mě, že ho u toho nikdo nenahrál.

„Ahoj,“ zaslechla jsem nesmělý pozdrav ode dveří a poočku se obrátila na Jacka. Ten se na mě ušklíbnul. Pak jsem zaslechla mlasknutí a Jack se začal šklebit. Našpulil pusu a předstíral, že mě taky začne pusinkovat. Pitomec jeden. Má kliku, že všichni víme, že je to fórek, který by dělal, i kdybych někde takhle mlaskla s někým já.

„Dobrý večer,“ pozdravil za námi ženský hlas. Všichni jsme se jako na povel otočili. Já a Jack jsme byli v pohodě, mohli jsme si ji

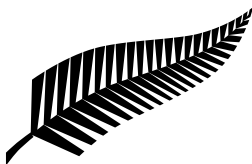
prohlédnout. Jak se na ni dívá teta Lily, to fakt netuším. Vypadala dobře. Vůbec jsem netušila, že Oli bude na hubený holky s brýlema. Takovej drobeček oproti němu... Co se divím, protiklady se přitahují.

„Ahoj, Glorie. Ráda tě zase vidím,“ ujala se slova teta. Obdivovala jsem, jak dokáže fungovat, aniž by někdo její handicap zaznamenal. „Dáš si s námi jídlo?“ nabídla jí pohotově.

„Jste moc hodná, paní Kellyová, ale já jsem po večeři,“ zdvořile odmítla a zoufale se podívala po Olim.

„Tak jo, mějte se,“ ujal se ten mladej rugbista slova a odvedl si přítelkyni nahoru. Doufám, že se jednou naučí trávit čas i společně s námi. Je mi to líto. Hrozně bych chtěla Glorii poznat. Co jsem tak zjistila, je to jeho úplně první přítelkyně a má ji vážně rád.

Čtyři

NATHALIÍ

„Jen klid,“ plácla jsem Mariu po zadku, když kolem mě procházela celá nesvá. Ruce sepnuté před tělem, dlaně třela o sebe, jako kdyby chtěla rozdělat oheň, a čelisti pevně tiskla k sobě. Kdybych nevěděla, že má v puse chránič, nejspíš tipnu, že se snaží pomocí stoliček rozlousknout ořech.

„Jak to děláš, že jsi tak v klidu?“ Jak to dělám? Těžko říct. Jsem prostě pohodář.

„Asi si to chci hlavně užít,“ pokusila jsem se to vysvětlit, ale moc se mi nezadařilo. „Je to jen neoficiální přítelák,“ pokrčila jsem rameny. Copak se musí stresovat kvůli úplně každému zápasu? Nasazovala jsem si chrániče na uši a rozhlížela se po holkách. Vypadá to, že Maria není jediná, která má nervy. Jasně, byla jsem nervózní. Ano, doufala jsem, že vyhraje. Samozřejmě že budu hrát na sto deset procent! Jen se asi nezhroutím, když prohraju. Bude mě to mrzet, na druhou stranu vím, že pro výhru udělám maximum. Tím jsem si naprosto jistá.

„Každý zápas je důležitý.“ Skoro jako kdybych v jejích slovech pocítila závan uraženosti.

„To je jasný, však jim to taky natřeme.“ Raději jsem se vyhnula další konverzaci a s poklepáním na rameno obešla všechny ostatní. Nejsem kapitánka, ale holky se mnou rády mluví. Což je vzájemné. Nemám problém vyslechnout jejich problémy, probrat to s nimi a pokusit se jim poradit. Dělá mi radost, když spolu mluvíme. Ovšem naše konverzace se točí převážně kolem rugby.

„Dámy!“ Přes šatnu se rozlehl hlas našeho trenéra. Henryho mám fakt strašně ráda. Je to jeden z mých strejdů, kteří hráli s tátou za All Blacks, a je skvělejší. Takovej náš tatík. „Jde se na hřiště!“ zařval znovu a v šatně to zaburácelo: hlasité pokřiky, poklepávání, poskakování, abychom se rozehrály, a postupně jsem se hrnula ze dveří.

Na tyhle zápasy nechodí tolik lidí a celkově tu vládne mnohem uvolněnější atmosféra. Navíc to nebyl oficiální přátelák. Spíš se chlapi domluvili, že by bylo fajn, abychom si zatrénovali proti sobě. Těmi chlapy mám na mysli trenéry. Abych pravdu řekla, nejsem si ani jistá, proti komu vlastně dneska budeme hrát. Henry nás svolal na poslední chvíli místo tréninku.

„Pojďte, pojdte, pojdte!“ hecoval nás, aniž by to bylo potřeba. Zvládáme se vyburcovat i samy, přesto je jeho přístup neskutečně příjemný a super. Má můj respekt, že dokáže snášet i naše kecy v šatně, a ani se u toho moc neksichtí.

„Kde máš zuby?“ dostala jsem koňára od Liany. Do hajzlu!

„Kouči, zapomněla jsem si chránič!“ houkla jsem dopředu a zastavila se na místě. Tohle se mi bohužel nestalo poprvé.

„Ať jsi hnedka zpátky!“ zavolal nahlas a hodil po mně klíče od šatny. Chytila jsem je nad hlavou a rozběhla se zpět. Majitel hřiště se rozhodl, že na takovýhle zápasy nepotřebují hosty rozmazlovat, takže naše šatna byla dost blízko jejich. Vrazil jsem do dveří a začala se přehrabovat v brašně, odstrčila jsem týmovou mikinu se čtrnáctkou stranou a vylovila obal na

chránič. Než jsem ho stihla rozepnout, na chodbu se vyhrnulo družstvo soupeřek.

„Jdeme na ně, holky!“ křičely na sebe a povzbuzovaly se úplně stejně jako my. Bylo to hezký. Všichni jsou úplně stejní. Snaží se na sto procent, bojují o každý bod, a přesto jsou to jen lidé, kteří potřebují pochválit a podpořit. Už už jsem chtěla vyběhnout ze dveří, když jsem zaslechla jejich trenéra.

„Sakra, soustřeďte se na to, co jsem vám říkal! Dávejte si pozor na čtrnáctku!“ překřičel své svěřenkyně. Ovšem zajímavější, než že je před někým varuje, byl jinej fakt.

Já jsem čtrnáctka!

Zamrzla jsem ve dveřích jako šmírák a poslouchala. „Jakmile přes vás projde, už ji nechytíte. Jasný?! Musíte ji srazit k zemi dřív, než vám zdrhne!“ zaburácel nahlas a ozvalo se týmové přitakání. Moje sebevědomí neskutečně vylétlo a snažila jsem se udržet vážnou tvář, když jsem zabouchla dveře od šatny a během zamykání cítila v zádech zaskočené pohledy. Patrně se dívaly na má záda, kde jasně svítilo bílé číslo čtrnáct. Chodba ztichla a ozývalo se jen tiché špitání.

„Co tady děláš?“ vyjel na mě cizí trenér, když jsem se otočila a chtěla kolem nich mlčky projít. Vlasy měl hodně nakrátko, byl dost narostlý a tvářil se, jako kdyby měl chuť přerazit mě vejpůl. Dokonce jsem měla původně v plánu popřát jejich týmu hodně štěstí a hezkou hru. No... plány se mění. Obzvlášť když potkáte někoho protivnýho.

Mlčky jsem zvedla chránič na zuby, aby ho viděl. Pořád se mračil, k jeho smůle to bylo spíš směšný. Obzvlášť po tom, co před chvílí říkal. „Ještěže ho mám, jestli po mně půjdete, tak ho budu potřebovat,“ ušklíbla jsem se a vysloužila si jeho nasupený výraz. Zářivě jsem se usmála na toho světlovlasýho modrookýho týpka s vráskou mezi očima a pak mávla na holky. „Hodně

štěstí.“ Chvatně jsem odběhla na hřiště ke svému týmu a nasadila si chránič.

Jsem rychlá, vím to o sobě. Jenže vědět o sobě, že jste rychlí, je něco jiného, než když to o vás vědí i ostatní. Doteď jsem si mohla říkat, že si to jen namlouvám. Ovšem slyšet trenéra soupeřek, jak je přede mnou varuje – najednou jsem se cítila nabuzená, silná a sakra rychlá. Takže jsem se rozhodla, že za každou cenu musím dostat své pověsti. Dneska budu lítat jako blázen. Radši vypustím duši, než abych se nechala chytit.

Jak jsem slíbila, tak jsem provedla. Mám svoje pravé křídlo moc ráda, hra do šířky mě vždycky bavila, takže ve chvíli, kdy mi holky přihrály míč, letěla jsem vpřed. Soustředila jsem se na svůj cíl, a jakmile se ke mně někdo blížil, zahodila jsem tu hnědou bramboru pryč. Byla jsem sražená k zemi mnohokrát, vždycky jsem se rozplácla, div jsem nežrala trávu. Naštěstí se mi častěji podařilo zdrhnout, dokonce i několikrát skórovat.

Naše družstvo vyhrálo, dala jsem dost bodů a byla jsem na nás na všechny náležitě pyšná. Objímaly jsme se, plácaly se po zádech a řvaly jako malé holky. Po všem tom šílenství jsme si šly potřást rukama se soupeřkami. Jak jsem říkala, nebylo to nic oficiálního, takže žádné úhledné řady a decentní gratulace. Rozeběhly jsme se po hřišti a vyhledaly každou z týmu zvlášť.

„Gratuluju. Bylas skvělá. Pěknej zápas.“ Pár slov jsem si řekla jen s pár holkama, které jsem znala trochu víc. Ovšem když přišla řada na trenéra... ignorovala jsem svůj věk, postavení a pravděpodobně i vychování. Rozhodla jsem se, že si ho pěkně vychutnám. Došla jsem k tomu chlapíkovi a nastavila dlaň, aby si se mnou mohl plácnout. Většinou jsem si s každou z holek plácla, chytly jsme se a narazily do sebe ramenem, abychom se poplácaly druhou rukou po zádech. S ním jsem udělala totéž, až na jeden drobný detail. Vážně nepatrný, člověk by si ho skoro ani nevšimnul. No fakt!

„Gratuluju,“ procedil skrz zuby, když jsem se na něj natiskla ramenem. Přisahám, že jsem si až do poslední chvíle byla jistá, že budu mlčet. Dobře, to by nebylo fér, chtěla jsem to říct, jen jsem hledala výmluvu, proč jsem se rozhodla chovat jako spratek. Žádnou jsem nenašla, a přesto jsem to udělala.

„Díky. Je to taky vaše zásluha,“ neodpustila jsem si.

„Cože?“ Trochu se odtáhl a zamračil se.

„Moc jste mě v tý šatně vystrašil. Bála jsem se tolik, že jsem vzala nohy na ramena a zdrhala jako o život,“ pokrčila jsem nevinně rameny, párkrát zamrkala jako svatost sama a znovu utekla před tím nasupeným pohledem. Odběhla jsem pryč a zvažovala, jestli nejsem až moc drzá. No dobře, jsem, ale spíš jsem přemýšlela, jestli jsem trochu nepřestřelila. Omylem jsem vyslechla jejich soukromou poradu a teď jsem si ještě koplá do mrtvoly. No, co se dá dělat, už se stalo.

S radostí jsem vběhla do sprch a s holkama jsme celé nadšené probíraly celý zápas do posledního detailu. Nechaly jsme našeho trenéra s masérem na stadionu a vyběhly ven. Našla jsem malou postavu naproti přes ulici, která na mě zběsile mávala.

„Mějte se, uvidíme se zítra,“ houkla jsem na holky a rozběhla se k přechodu. Počkala jsem si na zelenou a doběhla k ženě.

„Ahoj, mami.“ Musela jsem se trochu sklonit, abych ji mohla obejmout, a hned nato jsem se rozhlédla. „Tatka dnes nepřijel?“ To bylo hodně divný, protože ať už se jednalo o přátelák nebo ne, žádný můj zápas si nenechal ujít. V tomhle směru byli naši ne skutečně podporující. Strašně moc si toho vážím. Když jsem byla malá, byla jsem jim za fandění vděčná, v pubertě jsem se trochu styděla, že jsou úplně všude. Obzvlášť, když se mě na tátu pořád každý ptá. A teď už jsem zase šťastná, že jezdí.

„Šel jenom pro auto, hned je tady,“ usmála se mamka. Tak fajn, docela se mi ulevilo. „Byla jsi úžasná,“ pohládila mě po zá-

dech a láskyplně mi zastrčila mokré vlasy za ucho. Jako fanoušek je neskutečná. Dokáže řvát doma, když kouká na televizi, ale její ječák přehluší i půlku stadionu, když se do toho opravdu opře. V tomhle si s tátou moc nezadají. Oba dva jsou úplně stejní. Což se mi hrozně líbí.

„Děkuju,“ oplatila jsem jí nadšený výraz a rozhlédla se. Během chvilky už u nás stálo obrovské žluté auto, do kterého jsme obě dvě naskočily. Dodnes nechápu, proč si táta potrpí na tyhle kanárky, ale vždy, když kupuje nový model, musí mít tuhle barvu.

„Zlatíčko, bylas neuvěřitelná! Tvoje skórování dneska mělo super grády! Jsem na tebe šíleně pyšnej! Ježíši, a to, jaks sundala tu desítku! Ty holky byly úplně vyřízený, jak se tě snažily dohnat!“ spustil táta, jen co jsem za sebou zavřela dveře.

„Jacku, myslím, že to chápe!“ okřikla ho mamka, když se zase jednou rozvášnil až moc.

„Prostě jsem chtěl říct, žes byla nejlepší.“ Měli jsme dokonce i náš vlastní placák, ale to nešlo provést tady v autě.

„Děkuju, tati.“ Stiskla jsem mu svalnaté rameno a pak se zapřela zpět do svého sedadla a zapnula si pás. Cesta byla kratičká, ale stejně jsme stihli rozebrat celej zápas. Řekl mi, co jsem udělala dobře, co bych mohla zkusit zlepšit, a nějaký ten postřeh ohledně celého zápasu. Mít otce bývalého hráče rugby má své výhody i nevýhody. Super je, že rozumí všemu, může o hře se mnou mluvit a poradit mi. Na druhou stranu už jsem získala i pár nevyžádaných rad a lidé nás otravují i na ulici. Bývalý kapitál All Blacks i přes různé patálie přitahuje velkou pozornost. Teď už je to lepší, ale když jsem byla malá – hotový peklo. Slyšela jsem, že o nás psali v novinách a všude možně, snažili se usilovně.

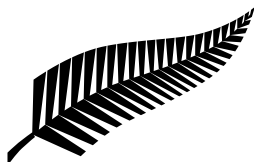
To bylo jeden podpis sem, druhý tam. Novináři chtěli vědět, proč už se nevrátil ke hraní. Prostě samý zbytečný informace. Nechápu, co jim do toho je. Vsadila bych se, že kdyby to bylo

legální, koupí si pořádnou brokovnici a odhání je na kilometry daleko. Když jsem byla v pubertě a měla jsem tendence dělat rozhovory ohledně hraní a možná i trochu o svém životě, posadili si mě ke stolu a vyprávěli mi příběh.

Neměla jsem ani tušení, jaké problémy s novinami táta měl. Nikdo mi o tom dříve neřekl, ani když jsem protestovala, že si chci domů kupovat časopisy a nejnovější informace o celebritách (to mi mohlo být tak třináct), do té doby jsem měla zákaz. Pak přišla ta chvíle, kdy se rozhodli podělit se se mnou o pár informací. Nikdo mi ale neřekl všechno, na to jsem si musela počkat ještě dalších pár let. Možná se báli, že bych se vztekala jako malá puberťačka a měla potřebu to se všemi rozebírat. Nicméně si počkali, a když mi pověděli, co udělali z táty a jak dlouho se z toho psychicky snažil vzpamatovat, rozhodně jsem k novinářům necítila nic jiného než odpor. Vlastně ještě vztek. Od té doby jsem dobrovolně odmítala jakákoliv prohlášení, rozhovory, a když mě někdo zastavil na ulici, slušně jsem oznámila, že nestíhám nebo že nehodlám nic komentovat.

Teď už chápu, jak strašně důležité je mít soukromí a střežit si ho za každou cenu. Jsem vděčná, že mi naši všechno řekli a dost úspěšně se jim dařilo držet mě dál od médií.

Pět

NATHALIÍ

„Říkala jsem ti, že vás s Tery porazíme,“ drcla jsem do Prcka ramenem. Už uběhl týden od našeho zápasu a konečně jsme se dostali k zábavě s přáteli. Ten badminton byl super, ale nechápu, jak si mohl Jack myslet, že by nás s Olim porazili. Jeho brácha je rugbista jako poleno a on sám preferuje běhání a túry. Samozřejmě s námi hrál badminton už několikrát, ale nikdy neměl tendence se vsázet. Teď prohrál.

„Nemachruj, zase o tolik bodů jsme to neprojeli,“ bručel vedle mě jako lední medvěd.

„Roznesly jsme vás na kopytech, mini Jacku,“ zvedla jsem jedno obočí. Neměla jsem v plánu je tolik rozsekat, ale Tery se do toho tak položila, až jsem se sama nestačila divit. Hrála jako šílená. S tou se nikdo sázet prostě nesmí, nebo dopadne špatně.

„Přesně tak,“ šklebila se jako šílená, až jsem začala mít pocit, že to všechno dělala jen kvůli porážce Jacka.

„Moc se nevytahuj,“ otráveně se od ní otočil a už neviděl, jak na něj škodolibě vyplázla jazyk. Raději jsem se k němu připojila a doufala, že ti dva spolu dnes o tomto turnaji už mluvit nebudou.

Procházela jsem zavěšená do rámě svého nejlepšího přítele, který právě trucoval. Konečně jsme byli u parkoviště a k autu chybělo už jen pár kroků.

„Příště netrvej na chlapském týmu. Rozhodíme se a bude to sprave...“ Zmlkla jsem přesně ve chvíli, kdy se přímo před námi vylouppl velký mužský a postavil se nám do cesty. Málem jsem do něj narazila, protože ačkoliv jsem si ho všimla, má ruka a část těla šla spolu s Jackem dál. On totiž absolutně nestihl zareagovat.

„Zdravím,“ kývl na nás oba ten chlap.

„Co tu děláte?“ dívala jsem se na něj jako vyjevená. Vážně jsem neměla ani ponětí, že půjdu z badmintonového tréninku a potkám tu trenéra holek, se kterými jsme posledně hráli přátelák. Navíc jsem ho nikdy před tím zápasem neviděla. Pořád jsem si myslela, že holky z Hamiltonu ještě minulou sezonu trénoval takovej fousatej blbeček, a tohle byl jen záskok.

„Hledal jsem tě.“

Tak tohle jsem nečekala už vůbec.

„V pořádku?“ Vytřhl mě ze šoku Jack, který se na trenéra shora mračil, což bylo poměrně vtipný. Vzhledem k tomu, jaký ten kouč má uši a ramena, bych řekla, že by Jacka srazil k zemi, než bys řekl švec. Tyhle hnusný rugbyový uši má bohužel drtivá většina hráčů. Jsou několikrát natržené, omlácené a celkově dobité. Chrupavky to prostě odnesou. Naštěstí tyhle uši byly sice hnusný, ale ještě se to dalo vydržet. Takový větší a vypouklejší, ale žádná hrůza. *Jako by teď byly důležité uši.*

Rychle jsem na Jacka kývla. „Jasně, hned jsem u auta, jo?“ Trochu nedůvěřivě si znovu prohlédl nově příchozího a pak odešel. Na můj vkus až moc pomalu. To ticho, které jeho odchod doprovázelo, bylo dost nepříjemné. Chvíli jsem se za ním dívala a pak se otočila zpět na trenéra. „Co pro vás můžu udělat?“